

הבית של עיזה

חיה פעם אישה זקנה, קשקשנית גדולה,
והייתה לה עיזה וגדיים.
בבוקר הולכים האנשים לעבודה והזקנה
עדיין שוכבת על התנור.
רק לאכול היא קמה, אוכלת, יורקת
ומתחילה לדבר.
מדברת, מדברת, מדברת עם שכנים, עם
עוברי אורח, עם עצמה!
והעיזה עם הגדיים סגורים במכלאה. בלי
אוכל, בלי מים לשתות, בלי אפשרות לצאת
כדי לרוץ באחו.
אמרה פעם העיזה לגדיים:
"גדיים שלי, אין לנו מה לעשות אצל הזקנה
הקשקשנית הזו! באו אתי ליער, נבנה לנו

"תפוח, תפוח, האם מותר לי לבנות את
ביתי תחת הענפים שלך?"
"אל תבני את ביתיך תחת ענפיי" אמר לה
עץ התפוח "התפוחים שלי עלולים לפול
מהענף ולפגוע באחד מהגדיים שלך. לכי
למקום אחר."
הלכה העיזה אל האשוח ושאלה: "אשוח,
אשוח, האם אוכל לבנות את הבית שלי
תחת ענפייך?"
"אל תבני את ביתיך תחת הענפים שלי"
ענה לה האשוח "האצטרובלים נופלים
ממני. יפצעו את הגדיים שלך. רק תצטערי
אחר כך."
הלכה העיזה אל האלון:
"אלון! אלון! האם אוכל לבנות את ביתי
לרגלייך?"

שם בית ונחיה שם."
רק פתחה הזקנה את המכלאה והוציאה
את העז והגדיים ממנה, והם התחילו
לברוח.
היא כבר לא ראתה אותם יותר.
הגיעה העיזה ליער והתחילה לחפש מקום
שבו אפשר לבנות בית. היא הניגשה לעץ
תפוח-בר ושאלה:

"אל תבני את ביתיך תחתי" אמר לה האלון
"בסתין הבלוטים שלי נופלים ויכו בגדיים
שלך. חפשי לך מקום טוב יותר."
הלכה העיזה אל הצפצפה:
"צפצפה, צפצפה, האם טוב יהיה לבנות
את ביתי תחתיך? לא יפלו ממך
איצטרובלים, לא תפוחים ולא בלוטים."
התחילה הצפצפה לרעוד בכל העלים שלה
ואמרה:
"העלים שלי רועשים תמיד, גם כשאין רוח.
הרעש לא יתן לישון לקטנים שלך. חפשי
לך
מקום טוב יותר."
הלכה העיזה לעוזרד:
"עוזרד, עוזרד! האם אוכל לבנות את ביתי
לידך?"

"מה איתך, מה איתך עיזה! אינך רואה?
הרי על כל הענפים ועלים שלי קוצים חדים.
יצאו הגדיים שלך מהבית, יישחקו, ייקפצו,
וכל פרווה שלהם תגורד. לכי, לכי, חפשי
לך מקום טוב יותר לביתך."
הלכה העיזה ללבנה:
"לבנה, לבנה! האם מותר לי לבנות את
ביתי תחת ענפיך?"
הניע הלבנה בענפים שלו ואמר:
"אצל על הגדיים שלך מקרני השמש
ומחום, אשמור עליהם מגשם, אגן עליהם
מרוח. תבני את ביתך תחת הענפים שלי."
שמחה העיזה. היא בנתה לה בית תחת
ענפיו של לבנה וחיה בו עם הגדיים שלה.